

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **K. M.**, zast. Michalem Benčokem, advokátem, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 17, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 12. 2006, č. j. 65 Az 329/2005 - 25,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 12. 2006, č. j. 65 Az 329/2005 - 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 12. 8. 2005, č. j. OAM-1277/VL-19-11-2005, žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném do 31. 8. 2006 (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobce nevztáhl překážku vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. V odůvodnění žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byly jeho potíže národnostního charakteru, žalobce si stěžoval na přístup státních orgánů, které jeho rodině neumožňovaly opustit Kazachstán. Žalovaný zdůraznil rozpory mezi výpovědí žalobce a jeho matky a uvedl, že tvrzení žalobce ohledně řešení potíží prostřednictvím státních orgánů proto nepovažoval za věrohodné. Žalobce dále vyslovil přání legalizovat si pobyt na území České republiky, aby zde mohl žít. Žalovaný shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvody pro udělení azylu podle § 13 téhož zákona, a nezjistil ani důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný dále dospěl k závěru, že žalobce nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi, které zakládají překážky vycestování.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že žalovaný nesprávně posoudil žádost, nezjistil úplně a přesně skutkový stav, neopatřil si úplné důkazy a nedostatečně objasnil důvody, které jej vedly k vydání rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů. Žalobce konstatoval, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu, resp. minimálně pro vztažení překážky vycestování. Žalobce dále uvedl, že v Kazachstánu trvá dlouhodobá nesnášenlivost vůči Rusům, která je tolerována, vyvolávána a tiše podporována kazašskými orgány, a místní obyvatelstvo Rusy nenávidí. Žalobce poukázal na soustavné porušování lidských práv osob ruské národnosti, pro něž se v Kazachstánu necítí bezpečně. Žalobce zdůraznil, že jeho snaha obrátit se se žádostí o ochranu na představitele veřejné moci byla bezvýsledná, jednání orgánů státní moci v Kazachstánu je motivováno intolerancí vůči osobám menšinových etnik. Excesy v jednání většinových Kazachů zejména vůči příslušníkům slovanských národností jsou za mlčenlivého souhlasu těchto orgánu přehlíženy, tolerovány a prakticky nevyšetřovány. Žalobce připomněl existenci institutu krevní msty, který je islamisty široce praktikován. Žalobce se v případě návratu obává jednání místního kazašského obyvatelstva, že jej budou bít a týrat, aniž proti tomu policie zakročí, tedy že se bude opakovat situace před odjezdem žalobce z vlasti. Žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 28. 12. 2006, č. j. 65 Az 329/2005 - 25, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že se žalobce ve věci tvrzeného bezpráví neobrátil se žádostí o pomoc na žádné státní orgány, a nevyužil tak možnosti prokázat, že by státní orgány tolerovaly či schvalovaly jednání některých soukromých osob a bývalých spolužáků žalobce, kteří jej napadali kvůli ruské národnosti. Po obsáhlé rekapitulaci obsahu správního spisu krajský soud konstatoval, že žalovaný pečlivě zhodnotil materiály, z nichž vycházel. Soud shledal, že ze žádosti žalobce, ani z obsahu pohovoru nevyplývá, že by žalobce ve vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod nebo že se důvodně obává pronásledování z důvodu rasy, náboženství, příslušnosti k sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů na Ukrajině. Ani snaha o legalizaci pobytu nemůže být podle krajského soudu řešena prostřednictvím azylového řízení a skutečnosti, jež se staly v roce 1997 před odjezdem žalobce ze země původu nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Soud podotkl, že žalobce byl v době odchodu z vlasti nezletilý a vše za něj vyřizovala jeho matka, která však při řešení problémů nebyla důsledná. Jestliže její stížnosti místní policie neřešila, mohla se podle krajského soudu obrátit na orgány nadřízené, případně na jiné státní orgány či nevládní organizace a na veřejného ochránce práv. Krajský soud konstatoval, že pokud se žalobce a jeho matka nepokusili získat ochranu prostředky vnitrostátního práva, nemůže být žalobci poskytnuta ochrana formou azylu, která je až poslední možností v situaci, kdy ostatní nástroje práva selhaly. Případ žalobce podle krajského soudu svědčí o projevech obecné kriminality, nikoliv o činech azylově relevantních. Žalovaný důsledně vycházel z obsahu správního spisu, vyhodnotil všechny skutečnosti uváděné žalobcem a umožnil mu navrhnout doplnění řízení, což žalobce neučinil. Krajský soud se ztotožnil s rozhodnutím o neudělení humanitárního azylu, neboť žalobce neuvedl žádný konkrétní důvod, který by mohl vést k udělení této formy azylu, na nějž není právní nárok. Žalovaný nezjistil a žalobce ani netvrdil, že jsou v případě návratu jeho život nebo svoboda ohroženy z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k sociální skupině nebo pro politické přesvědčení žalobce, nebo že mu hrozí mučení, nelidské nebo ponižující zacházení nebo trest, případně ohrožení života v důsledku válečného konfliktu. Žalobci nehrozí trest smrti, jeho vycestování není v rozporu s mezinárodními

závazky, a proto se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, který zjištěné skutečnosti řádně vyhodnotil. Krajský soud uzavřel, že žalovaný se žádostí žalobce o udělení azylu zabýval odpovědně a svědomitě, zjistil úplně skutečný stav věci, z něhož při vydání svého rozhodnutí vycházel. Rozhodnutí je v souladu se zákony, má náležitosti správního rozhodnutí podle § 47 správního řádu, obsahuje výrok, poučení o odvolání a odůvodnění, ve kterém je uvedeno, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden a na základě kterých právních předpisů rozhodl. Krajský soud proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. Stěžovatel uvedl, že bezprostřední pohnutkou k jeho odchodu z vlasti byl celý vývoj v Kazachstánu a střední Asii. Se svými problémy se stěžovatel ke státním orgánům neobracel, neboť toho nebyl vzhledem k věku schopen a na úřadech mají slovo jen Kazaši. Se státními orgány hovořila pouze matka stěžovatele. Stěžovatel dále namítal, že správní orgán a soud nezjistily úplně a přesně skutkový stav, čímž porušily povinnost podle § 3 odst. 4, § 32 a § 46 správního řádu, nesprávně posoudily žádost o udělení azylu a dostatečně nezvážily možnost udělení humanitárního azylu. Správní orgán a krajský soud si neopatřily úplné důkazy, čímž došlo k porušení § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 správního řádu, soud tedy nemohl správně posuzovat skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Správní orgán, ani soud nepředložily žalobci v průběhu řízení prakticky žádné důkazy, vše zůstalo v rovině osobních názorů referentů a soudu. Stěžovatel podotkl, že žalovaný v jiných případech vyžaduje a předkládá různé zprávy a hodnocení situace v Kazachstánu. Stěžovatel namítal, že žalovaný nedostatečně objasnil důvody, které jej vedly k vydání rozhodnutí, a porušil tak § 47 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel poukázal i na faktickou chybu v odůvodnění rozsudku, kde je v jednom případě namísto v Kazachstánu uvedeno na Ukrajině. Krajský soud podle stěžovatele nepřihlédl k soustavnému porušování lidských práv Rusů na území Kazachstánu. Stěžovatel vyjádřil domněnku, že jeho nárok na udělení azylu lze podřadit pod § 14 zákona o azylu, neboť má neustále odůvodněné obavy o svou psychiku s ohledem na nepředvídatelné reakce vyznavačů islámu, kteří se v Kazachstánu ozývají stále silněji, povzbuzováni celkově nestabilní situací v postsovětských republikách střední Asie. Stěžovatel zdůraznil, že soud rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu také při hodnocení překážek vycestování, neboť zprávy, na něž soud odkazuje, jsou velmi kusé, a soud tak nemohl mít dostatek podkladů pro závěr o tom, zda diskriminace osob ruské národnosti je či není součástí státní politiky a zda je či není státními orgány v Kazachstánu trpěna. Stěžovatel uzavřel, že byla porušena jeho práva a navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost a vyslovil, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný připomněl, že nezákonné jednání soukromých osob vůči stěžovateli nebylo podporováno ze strany kazašských úřadů a nepředstavovalo persekuci ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný zdůraznil, že stěžovatel nepředložil žádné doklady na podporu svých tvrzení, a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel v žádosti o udělení azylu E. č. X ze dne 16. 7. 2005 uvedl, že Kazachstán opustil dne 4. 4. 1997 kvůli národnostním problémům, které se týkaly nejen jeho osoby, ale i jeho rodiny. Ve škole jej učitelé neprávem hodnotili špatně, proto ukončil jen základní školu. Při zkoušce na střední školu se jej zkoušející vyptávali na úplně něco jiného ve zvláštní místnosti, kde nebyli ostatní studenti. Několikrát byl napaden ze strany kazašského obyvatelstva, nepamatuje si přesně kdy. Matka stěžovatele se kvůli těmto potížím rozhodla zemi opustit. Po ukončení platnosti víza zaměstnavatel stěžovateli přislíbil jeho prodloužení, avšak zpozdil se. Stěžovatel o tom nevěděl, obdržel správní vyhoštění a o azyl žádá, protože mu nebyl prodloužen pobyt. V případě návratu se stěžovatel obává opakování situace před odjezdem, bojí se o svůj život a o svou rodinu.

Při pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu, konaném dne 1. 8. 2005, stěžovatel doplnil, že v roce 1994 opustil školu, kde se začalo vyučovat v kazaštině, byla ovšem potíž najít školu, kde by se bezplatně vyučovalo rusky. V roce 1996 se na škole změnilo vedení, odešla ruská ředitelka a nastoupila Kazaška. Stěžovateli se okamžitě zhoršily známky, protože se začalo částečně vyučovat kazašsky. Rusky mluvící učitelé odcházeli, nastupovali Kazaši. Stěžovatel zakončil studium v roce 1997, dokončil 10. třídu, ale neudělal maturitní zkoušky. Na problémy s klasifikací si stěžovatel stěžoval u ředitelky školy, která mu řekla, že nemá jiné učitele, ať si najde jinou školu. Po deváté třídě chtěl stěžovatel na střední odbornou elektrotechnickou školu, při přijímacích zkouškách byli ostatní studenti zkoušeni ve skupinách, odpovídali na otázky, na které se před tím společně se stěžovatelem připravovali, stěžovateli však byly kladeny jiné dotazy, což zkoušející zdůvodnil tím, že je jeho věc, jakou formou bude zkoušet. Stěžovatel konstatoval, že Kazachstán opustil z mnoha důvodů - zavírání ruských škol, utiskování pravoslaví, fyzické napadání. Otec stěžovatele je napůl Kazach, napůl Rus, začátkem 90. let si nechal změnit národnost na kazašskou. Otec chtěl, aby se z mladšího bratra stěžovatele stal muslim, což matka nechtěla. V roce 1995 stěžovatel získal pas a vybral si ruskou národnost. Měl proto ještě větší potíže, ztratil přátele, byl pronásledován ze strany Kazachů. Na ulici byl napaden a zbit Kazachy, také mu telefonovali domů a nadávali mu, že je ruské prase. Rovněž bratr

stěžovatele byl fyzicky napaden staršími žáky školy, také Kazachy. Stěžovatel měl po napadení zlomené žebro, byl hospitalizován. V posledním roce byl stěžovatel napadán každých deset dnů. Stěžovat si na policii bylo bez významu, protože tam je vše svázáno. Soused stěžovatele A. K. měl sestru v pasovém oddělení policie a strýce plukovníka u policie. Když A. zbil stěžovatelova bratra, asi za tři dny mu to stěžovatel s kamarádem oplatil. Od té doby dostávali anonymní telefonické výhrůžky i anonymní psaní, která většinou četla matka stěžovatele a hned je vyhazovala, neboť na policii jí s tím nepomohli. Telefonáty byly krátké, stěžovatel rozuměl jen napůl, že z něj pustí krev jako z berana, že nežije ve své zemi. Někdy jen nadávali a uráželi. Dopisy obsahovaly text, že stěžovatel nemá v Kazachstánu co dělat, že svou přítomností špiní jejich svatou zemi, atp. Jednou byl stěžovatel napaden více útočníky, jeho matka se jej zastala a také ji zbili. Stěžovatel k důvodům svého napadení poukázal na svou vzhledovou odlišnost od Kazachů a podotkl, že má světlou pokožku. V době napadení měl stěžovatel 15 - 16 let, jeho matka chodila na policii a podávala oznámení. Policie jí sdělila, že ji předvolají k pohovoru, ale nestalo se tak, policie i přes další stížnosti zůstala nečinná. Matka stěžovatele se obrátila na zástupce prokurátora, kterým byl K., strýc A., a ten jí řekl, že jej nemá otravovat a má dát pokoj jeho rodině. Stěžovatel zdůraznil, že věc řešila jeho matka, proto si nedokáže vzpomenout a řádně pojmenovat funkce a kompetence bezpečnostních orgánů, ani hodnost K. Po odmítnutí K. se stěžovatel s matkou chystali k odjezdu, proto již nic dál nedělali. Také ostatní Rusové mají v Kazachstánu potíže s přístupem Kazachů. Šedesátipětiletá ruská sousedka stěžovatele měla problémy se srdcem, nechala se prohlédnout, dostala recept a v lékárně jí na předpis vydali nosní kapky. Asi půl roku před odjezdem stěžovatele zabili v průchodu jejich domu Rusa. Stěžovatel uvedl, že měli rovněž problémy s vycestováním z Kazachstánu, jeho matce odmítli vydat nějaký doklad, který potřebovala pro německé zastupitelství, když chtěli odjet do Německa. Otec stěžovatele o tomto úmyslu nevěděl. Když stěžovatelova matka zjistila, že v bezpečnostních strukturách je zaměstnán strýc A., obrátila se na agenturu, která potřebné doklady vyřídila sama. Stěžovatel neřešil problémy přemístěním do jiné části Kazachstánu, neboť jeho matka při hledání práce v K. zjistila, že situace je tam stejná, Rusové odjížděli.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele a dospěl k závěru, že je důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval námitku, že žalovaný nezjistil úplně a přesně skutkový stav. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný porovnával výpovědi stěžovatele s výpověďmi, které v řízení o udělení azylu učinila matka stěžovatele paní L. K., E. č. X, a zaměřil se na rozpory, jež mezi tvrzeními stěžovatele a jeho matky vyvstaly.

Tento postup považuje Nejvyšší správní soud za nesprávný, neboť stěžovatel byl v době, kdy pobýval v Kazachstánu a kdy se nastaly jím popisované problémy, nezletilý. Zemi původu stěžovatel opustil spolu s matkou před osmnáctým rokem věku, tzn. před nabytím plné způsobilosti k právním úkonům. Veškerou komunikaci s kazašskými státními orgány proto musela obstarávat matka stěžovatele, což logicky znamená, že stěžovatel nemusel být, a často ani nemohl být přítomen, když se obracela na policii či prokuraturu. Není pochyb o tom, že řada tvrzení stěžovatele vychází z údajů, jež získal zprostředkovaně od své matky, některé informace dokonce stěžovatel nemusí vůbec znát.

Za této situace je podle názoru Nejvyššího správního soudu nemyslitelné vykládat skutečnost, že stěžovatel není schopen reprodukovat zprostředkované údaje shodně s osobou,

ve vztahu k níž jde o přímé prožitky, v neprospěch či k tíži stěžovatele. Stěžovateli nemůže být na újmu, že pro svůj věk nemohl v zemi původu sám účinně hájit svá práva.

Stěžovatel podle názoru Nejvyššího správního soudu nemohl zvrátit rozhodnutí své matky opustit Kazachstán, proto je třeba zhodnotit důvody, které matku stěžovatele k odchodu ze země původu vedly, rovněž ve prospěch stěžovatele.

Nejvyšší správní soud má za to, že opustil-li žadatel o udělení azylu zemi původu před nabytím plné způsobilosti k právním úkonům, svědčí mu kromě jeho vlastních důvodů, rovněž důvody pro udělení azylu uplatněné jeho zákonnými zástupci, a to i tehdy, dosáhl-li zletilosti před podáním žádosti o udělení azylu. V případě rozporů mezi výpověďmi těchto osob musí žalovaný vycházet z těch tvrzení, která jsou pro původně nezletilého žadatele nejpříznivější.

V posuzovaném případě tedy žalovaný zásadním způsobem pochybil, když konfrontoval skutečnosti uváděné stěžovatelem v jeho žádosti a při pohovoru ve správním řízení s tvrzeními, která přednesla jeho matka, a ze zjištěných rozporů dovodil nevěrohodnost výpovědi stěžovatele. V důsledku tohoto nesprávného postupu nemohl žalovaný úplně a přesně zjistit skutečný stav věci, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu.

Žalovaný současně závažně porušil ustanovení § 3 odst. 2 správního řádu, podle kterého jsou správní orgány povinny postupovat v řízení v úzké součinnosti s občany a organizacemi a dát jim vždy příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí, a uplatnit své návrhy. Občanům a organizacím musí správní orgány poskytovat pomoc a poučení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěli v řízení újmu.

Nejvyšší správní soud ani při důkladném studiu správního spisu nenašel žádný doklad o tom, že žalovaný stěžovatele informoval, že jako podklad pro své rozhodnutí použije protokol o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu, vedeném s matkou stěžovatele. Žalovaný tedy podle dostupných informací neposkytl stěžovateli možnost vyjádřit se tomuto podkladu pro rozhodnutí, dokonce se ani nepokusil o odstranění zjištěných rozporů dotazem na stěžovatele. Této povinnosti žalovaného nezbavovalo ani ustanovení § 9 zákona o azylu, ve znění účinném ke dni vydání správního rozhodnutí, jež vylučovalo použití § 33 odst. 2 správního řádu, nikoli však § 3 odst. 2 tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že uvedená pochybení žalovaného měla za následek nesprávné zjištění skutečného stavu věci žalovaným. Při zjišťování skutkové podstaty došlo k zásadnímu porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, což mohlo ovlivnit zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Stěžovatel tuto vadu žalovanému důvodně vytýkal již v podané žalobě, proto měl krajský soud, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. byl v posuzované věci prokázán, Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Zjištěné pochybení krajského soudu podle názoru Nejvyššího správního soudu nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, v jehož odůvodnění se krajský soud srozumitelně vypořádal se všemi žalobními body, které stěžovatel uplatnil.

Dalšími námitkami stěžovatele se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť v případě správně zjištěného skutečného stavu věci mohlo být výsledkem správního řízení rozhodnutí jiné.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby napadené správní rozhodnutí pro shora uvedené vady zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovaného svým právním názorem zavázal k odstranění vytýkaných vad a k vydání nového, řádně odůvodněného, rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s., neboť kasační stížnosti ve věcech azylových je odkladný účinek přiznán přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu